

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพของการเรียนการสอนของไทยในปัจจุบันได้มีการพัฒนามากขึ้นทั้งในด้านรูปแบบและเนื้อหา แต่ทั้งนี้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยรวมยังคงอยู่เพียงแคในห้องเรียนซึ่งเน้นครูเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ (teacher center) ครูจะมีหน้าที่เป็น " ผู้ให้ " คอยบอกและสอนทุกอย่างเองทั้งหมด ส่วนเนื้อหาที่เรียนมักจะเป็นบทเรียนที่สำเร็จรูปตายตัว เนื้อหาแต่ละส่วนไม่สัมพันธ์กัน ขาดวิธีการบูรณาการเชื่อมโยงแต่ละบทเรียนเข้าหากันอย่างเหมาะสม การเรียนการสอนดังกล่าวเป็นผลให้ผู้เรียนไม่สามารถที่จะมีส่วนร่วมและแสดงความคิดในการเรียนการสอนได้ จะต้องเป็นเพียงผู้รับแต่เพียงฝ่ายเดียว ซึ่งหากความสนใจของผู้เรียนไม่ตรงกับที่ครูสอนแล้วจะยิ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนเนื่องจากรูปแบบการสอนของครูไม่สามารถตอบสนองความต้องการได้อย่างเหมาะสม ผลที่ตามมาคือ ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนเป็นความทุกข์ เพราะเป็นสิ่งที่ยาก ไม่สนุกและน่าเบื่อทำให้ผู้เรียนเกลียดการศึกษา เมื่อหมดเงื่อนไขบังคับก็หยุดการเรียนรู้ อันเป็นเหตุให้ผู้เรียนในการศึกษาของไทยมีสติปัญญาไม่เพียงพอและส่งผลไปสู่ภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจและสังคมได้ (ประเวศ วะสี, 2541)

ปัญหาเรื่องการไม่มีความสุขของการเรียนในปัจจุบันนั้นเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเร่งที่จะขยายการศึกษาในเชิงปริมาณ แต่หากมิได้คำนึงถึงปัญหาด้านคุณภาพของผู้เรียนเป็นสำคัญ รูปแบบการเรียนยังขาดประสิทธิภาพที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้และเกิดประสิทธิภาพได้เต็มตามศักยภาพของตนเองมากที่สุด วัตถุประสงค์หลักและวิธีการสอนในปัจจุบันยังเป็นเพียงการสอนที่มุ่งเน้นการถ่ายทอดเนื้อหาวิชามากกว่าการเรียนรู้จากสภาพที่เป็นจริง ไม่เน้นกระบวนการที่ให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น (สุนน อมรวินวัฒน์, 2541) ซึ่งครูจะดำเนินการสอนโดยให้ผู้เรียนปฏิบัติตามแบบอย่างจากครูโดยที่ครูยังให้ความสำคัญกับผลงานสำเร็จรูปมากกว่าผลทาง พฤติกรรม(พีระศักดิ์ เทพไตรรัตน์ ,2534) สอดคล้องกับเทียนชัย เสาจินดารัตน์(2534) ที่พบว่าครูยังขาดความรู้ในการประเมินผล ซึ่งพฤติกรรมเช่นนี้เป็นสาเหตุให้ครูไม่สามารถนำข้อบกพร่องในการสอนมาปรับปรุงประสิทธิภาพในการสอนได้ และเป็นเหตุให้การเรียนการสอนไม่มีคุณภาพเพียงพอที่จะนำไปดำเนินการสอนให้กับผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดความสุขใน

การเรียนรู้ และจากปัญหาในเรื่องของการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวจะเห็นได้ว่าครูผู้สอนเป็นบุคคลที่มีส่วนสำคัญยิ่งที่จะทำให้การเรียนการสอนสามารถดำเนินการไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะหากครูผู้สอนสามารถทำให้ผู้เรียนเข้าใจและ เห็นว่าบทเรียนในเนื้อหาวิชาที่เรียนนั้นง่าย สนุก และมีคุณค่า ไม่เป็นการยึดเยียดหรือบีบบังคับ ผู้เรียนจะรู้สึกรักและชอบวิชานั้น ในทางตรงข้ามถ้าครูผู้สอนไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเข้าใจ และทำให้ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนในบทเรียนเป็น เป็นเรื่องยากและไม่มีคุณค่าแล้วนั้น ผู้เรียนก็จะไม่สามารถที่จะเรียนบทเรียนในวิชานั้นๆได้อย่างมีความสุข (พร่องพันธ์ มณีจันทร์.สัมภาษณ์,2547) การดำเนินการสอนที่ครูผู้สอนมีความเข้าใจใน วัตถุประสงค์ เทคนิคและวิธีการต่างๆของการเรียนการสอนได้ชัดเจนและถูกต้องจะเป็นผลให้ผู้ เรียนได้รับวิธีการเรียนการสอนที่ถูกต้องและเหมาะสม ข้อควรคำนึงถึงในการจัดการเรียนการสอน อย่างมีความสุขให้เกิดกับผู้เรียนครูผู้สอนจะต้องมีความเข้าใจในเรื่องของพัฒนาการและวุฒิภาวะ ของผู้เรียนสำคัญ(ประโมทย์ สมมุง.สัมภาษณ์,2547) กล่าวคือครูจะต้องไม่ยึดเยียดเนื้อหาการ สอนที่ยากจนเกินความสามารถของเด็กในวัยนั้นๆ วิธีการสอนและเทคนิคต่างๆที่ครูนำมาใช้จะ ต้องสอดคล้องกับบทเรียนและเนื้อหา ทั้งนี้วิธีการสอนของครูจะต้องสามารถเปลี่ยนแปลงได้หลาย รูปแบบโดยไม่ยึดติดกับวิธีการสอนวิธีใดวิธีหนึ่งจนเกินไปสามารถที่จะปรับมาใช้ได้ในทุกสถาน การณ์ ในการสอนครูจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนให้มากที่สุด ฝึกให้ผู้ เรียนรู้จักคิดสร้างสรรค์ มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็น และมีอิสระในการที่จะเลือกวิธีการและการ ทำงานตามความถนัดด้วยตัวของตัวเอง มีการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนให้เหมาะสม ให้ บรรยากาศในการเรียนเป็นไปด้วยความมีชีวิตชีวา ให้ผู้เรียนเกิดความพอใจและสนใจ ต้องการที่จะ รับรู้เนื้อหาในการเรียน(เกียรติวรรณ อมาตยกุล.สัมภาษณ์,2547) และในส่วนของกาประเมิน ผลครูจะต้องประเมินถึงพัฒนาการโดยรวมมากกว่าการประเมินผลตามผลงานสำเร็จ(อรรวรรณ มา ประจักษ์.สัมภาษณ์,2547) และที่สำคัญวัตถุประสงค์หลักของการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียน เรียนได้อย่างมีความสุขนั้นจะสามารถทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ทักษะ และทัศนคติ ตามวัตถุประสงค์ ของการจัดการเรียนการสอนในเนื้อหาวิชานั้นๆได้อย่างสมบูรณ์ ไม่ใช่เฉพาะแต่จะทำให้ผู้ เรียนชอบหรือสนุกสนานเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ด้วยเหตุสำคัญข้างต้นหากการศึกษาในปัจจุบันสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนได้อย่าง มีความสุขและรู้สึกสนุกเมื่อได้เรียนรู้แล้วนั้นจะเป็นโอกาสที่ผู้เรียนจะได้รับการเสริมคุณ ลักษณะที่พึงประสงค์ให้เป็นคนดี เก่งและมีความสุขได้มากยิ่งขึ้นตรงตามเป้าหมายของปรัชญา การศึกษาในปัจจุบัน จากความสำคัญดังกล่าวแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8(พ.ศ.

2540-2544) ซึ่งเป็นแผนที่มุ่งพัฒนาการศึกษาให้เป็นการสร้างรากฐานในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนจึงได้กำหนดให้ศูนย์พัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน (ศูนย์ พ.คร.) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติได้นำเสนอหลักทฤษฎีและแนวปฏิบัติของกระบวนการเรียนรู้ในทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความสุข ไว้ดังกล่าวคือ องค์ประกอบที่ช่วยให้การเรียนรู้เด็กดำเนินไปอย่างมีความสุขด้วยแนวคิดสำคัญ 6 ประการ ประกอบด้วยเด็กแต่ละคนได้รับการยอมรับจากเพื่อนและครู ครูให้ความเมตตา จริงใจ และอ่อนโยนต่อเด็กทุกคนโดยทั่วถึง เด็กเกิดความรักและภูมิใจในตนเอง, เด็กแต่ละคนได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ, บทเรียนสนุก แปลกใหม่ จูงใจให้ติดตามและเข้าใจให้อยากค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองในสิ่งที่สนใจและเป็นสิ่งที่เรียนรู้สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งยังได้นำเสนอกระบวนการของการจัดการเรียนการสอนที่จะทำให้การเรียนรู้ดำเนินไปอย่างราบรื่น เกิดความสุขร่วมกันทั้งผู้เรียนและผู้สอนว่าควรมีลักษณะที่ บทเรียนเริ่มจากง่ายไปยาก, วิธีการเรียนสนุกไม่น่าเบื่อ, ทุกขั้นตอนของการเรียนรู้มุ่ง พัฒนาและส่งเสริมกระบวนการคิด, แนวการเรียนรู้สัมพันธ์และสอดคล้องกับธรรมชาติ มีกิจกรรมหลากหลายสนุก, สื่อที่ใช้ประกอบการเรียนเข้าใจให้เกิดการเรียนรู้ และการประเมินผลที่เน้นพัฒนาการผู้เรียนในภาพรวมมากกว่าผลเรียนทางวิชาการ (กิตติวดี บุญเชื้อ, 2540)

ศิลปศึกษาในระดับประถมศึกษาเป็นการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงออกอย่างเสรีตามความคิดสร้างสรรค์ โดยที่มีศิลปะเป็นสื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่นอันนำไปสู่การเพิ่มประสบการณ์ ฝึกนิสัยและทักษะในด้านสังคม รวมทั้งสนองความต้องการที่จะได้มีผู้ยอมรับเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ การจัดการเรียนการสอนศิลปศึกษาสำหรับเด็ก จึงขึ้นอยู่กับโอกาสให้เด็กได้แสดงออกตามลักษณะเฉพาะตัว การส่งเสริมประสบการณ์ที่กว้างขวาง การกระตุ้นบุคลิกภาพด้วยกลวิธีต่างๆรวมทั้งการโยงใยความคิดไปสู่ประสบการณ์ สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมอันดีงามอันจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีและสนุกกับการเรียนได้มากขึ้น สอดคล้องกับสุชาติ สถาวร (2536) ได้ทำการศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมพิเศษทางศิลปะ มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมพิเศษทางศิลปะ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ชอบกิจกรรมศิลปศึกษา เพราะเวลาทำงานจะรู้สึกสนุกสนานได้รับความเพลิดเพลินและเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง และสามารถพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนได้มากขึ้นเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายๆประการ ทั้งในด้านของวัตถุประสงค์การสอน สาธิตการเรียน การจัดการเรียนการสอน สิ่งแวดล้อมและสิ่งเกื้อกูลการเรียนการสอน และการ

ประเมินผลการเรียน ปัญหาเรื่องการจัดการเรียนการสอนวิชาศิลปะศึกษาในระดับประถมศึกษาของปัจจุบันเป็นไปในรูปแบบที่ส่วนใหญ่ครูผู้สอนยังใช้วิธีการสอนแบบเก่าที่เคยปฏิบัติมาตามประสบการณ์ของครู คือการที่ครูยังยึดตนเองเป็นศูนย์กลางของการสอน ผู้เรียนมีหน้าที่เพียงปฏิบัติตามคำสั่งที่ครูมอบหมายทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสที่จะได้แสดงออกทั้งความคิดและการริเริ่มสร้างสรรค์ หรือบางครั้งเป็นการสอนมุ่งเน้นถึงผลงานมากจนเกินไป

ซึ่งจากปัญหาในเรื่องของการจัดการเรียนการสอนในวิชาศิลปะนั้น ได้มีผู้ศึกษาหรือทำการวิจัยเรื่องดังกล่าวไว้ อาทิเช่น บรรจง บุญการี (2532) ได้ทำการวิจัยเรื่องสภาพและปัญหาการสอนศิลปะศึกษาของครูประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่าครูศิลปะยังไม่เข้าใจปรัชญาและจุดประสงค์ของการให้การศึกษาทางศิลปะศึกษาแก่เด็กในระดับประถมศึกษาและปัญหาในเรื่องของจุดประสงค์ที่กำหนดให้วัดผลมีมากเกินไปทำให้เกิดความยุ่งยากและทำการวัดไม่ได้ครบทุกจุดประสงค์ เป็นไปในทางเดียวกับ พิภพ ปิติ (2533) ที่เห็นว่าบางเนื้อหาและกิจกรรมมีการกำหนดเนื้อหาได้มากแต่กำหนดเวลาให้น้อย และเนื้อหาบางเนื้อหายุ่งเกินไปซึ่งครูต้องใช้เวลาในการทำกิจกรรมมากจนไม่สามารถดำเนินการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุตามจุดประสงค์ของหลักสูตร รวมทั้งยังมีปัญหาสำคัญคือขาดความรู้ในการวัดและประเมินผล สอดคล้องกับ สันตนิษฐ์ ผาสุก (2534) ที่พบว่าครูศิลปะมีปัญหาในด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอนทุกรายการและมีปัญหาในระดับมากในด้านทักษะ อีกทั้งครูยังขาดความรู้ ความเข้าใจในการใช้หลักสูตร เนื่องจากไม่เคยผ่านการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตร และครูไม่มีวุฒิทางศิลปะศึกษา อันทำสมรรถภาพการสอนของครูลดลงและไม่ตรงเป้าหมายเนื่องจากไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรศิลปะศึกษา (เบเบทีโด Bebtedoh,1986) ครูส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ด้านวิธีสอนและเทคนิคการสอนใหม่ๆ และมีปัญหาเกี่ยวกับภาคปฏิบัติด้านวิธีการสอนและเทคนิคการสอนรวมถึงการขาดความเข้าใจในหลักการและวิธีการประเมินผลอย่างถูกต้องโดยคำนึงถึงพัฒนาการของเด็ก (นาคล สายทองยนต์,2536) อันยังคงให้ความสำคัญกับผลงานสำเร็จมากกว่าพฤติกรรมการแสดงออกทางศิลปะของนักเรียน (พีระศักดิ์ เทพไตรรัตน์ ,2534)

จากสภาพปัญหาการสอนวิชาศิลปะศึกษาในด้านต่างๆตามที่กล่าวมาแล้วในเบื้องต้นสรุปได้ว่าปัญหาในรูปแบบและวิธีการดำเนินการจัดการเรียนการสอนของครูยังขาดประสิทธิภาพอยู่ในหลายด้านด้วยกัน อันจะส่งผลให้การเรียนการสอนไม่สามารถที่จะดำเนินไปจนประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมายของปรัชญาการศึกษาที่ต้องการจะทำให้การเรียนเป็นการเรียนรู้ที่มีความสุข

และสร้างความสุขให้เกิดแก่ผู้เรียนได้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบในชั้น
ตอนของกระบวนการเรียนการสอนเป็นสำคัญ โดยครูต้องนำแนวทางและรูปแบบของการเรียนรู้
อย่างมีความสุขเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนวิชาศิลปศึกษาในระดับประถมศึกษา
เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชาศิลปศึกษาให้เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาตน
เองได้อย่างเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคลและสอดคล้องกับแนวทางหลักของการเรียนรู้อย่างมี
ความสุขได้ ทั้งขั้นตอนของการให้ครูได้ปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนการสอนในวิชาศิลปศึกษาให้
บทเรียนและเนื้อหาที่มีความยากง่ายตามวุฒิภาวะและความสามารถของผู้เรียนเปลี่ยนการเรียนรู้
ศิลปะให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนด้วยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดสร้าง
สรรค์ตามความถนัดอย่างเต็มความสามารถ (อรรพรรณ มาประจักษ์,สัมภาษณ์,2547) เปิดโลกแห่ง
จินตนาการจากการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ออกไปค้นพบสิ่งต่างๆ จากแหล่งการเรียนรู้โดยไม่กำหนด
อยู่แต่เฉพาะบทเรียนในห้องเรียนเท่านั้น (พร้อมพันธ์ มณีจันทร์ ,เพ็ญศรี ธีราภิรัช,สัมภาษณ์
,2547) คำนี้ถึงการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งทางทาง
กายภาพและความรู้สึก (เกียรติวรรณ อมาตยกุล,สัมภาษณ์,2547) และที่สำคัญการประเมินผล
งานในการทำงานศิลปะจำเป็นต้องประเมินผลในภาพรวมของพัฒนาการมากกว่าการประเมินที่ตัว
ผลงาน รวมทั้งควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการประเมินผลงานทั้งของตนเองและของผู้
อื่นอย่างเชื่อมั่น ดังนั้นการนำหลักการกระบวนการเรียนรู้อย่างมีความสุขมาใช้ในการเรียนการ
สอนในวิชาศิลปศึกษาจึงจำเป็นต้องสอดคล้องประสานเข้าตามระบบขั้นตอนของการจัดการศึกษา ซึ่ง
ประกอบด้วย 1.ด้านวัตถุประสงค์การสอน 2.ด้านสาระการเรียนรู้ 3.ด้านการจัดการเรียนการสอน
4.ด้านสิ่งแวดล้อมและสิ่งเกื้อกูลการเรียนการสอน 5.ด้านการประเมินผลการเรียน จะทำให้เห็น
แนวทางการจัดการเรียนการสอนศิลปะตามกระบวนการเรียนรู้อย่างมีความสุขในระดับชั้นประถม
ศึกษาดอนต้นเพื่อการพัฒนาปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูศิลปะระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นเกี่ยวกับการเรียนการ
สอนศิลปะตามแนวทางการเรียนรู้อย่างมีความสุข โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจในเรื่องความคิดเห็นของครูศิลปะระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นเกี่ยวกับการเรียนการสอนศิลปะต่อตามแนวทางการเรียนรู้ที่มีความสุข โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ในด้านวัตถุประสงค์การสอน ด้านสาระการเรียนรู้ ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านสิ่งแวดล้อมและสิ่งเกื้อกูลการเรียนการสอน ด้านการประเมินผลการเรียน

2. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูหัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษา (ทัศนศิลป์) ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นโดยสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random Sampling) จากครูในเขตการศึกษาของสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 6 กลุ่มเขต ประกอบด้วย กลุ่มรัตนโกสินทร์ กลุ่มเจ้าพระยา กลุ่มบวรพา กลุ่มศรีนครินทร์ กลุ่มกรุงธนเหนือและกลุ่มกรุงธนใต้ ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างประชากรโรงเรียนละ 1 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 108 คน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นตัวแทนของครูหัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษา ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 108 โรงเรียน

2. คำตอบที่ได้รับจากแบบสอบถามของตัวอย่างประชากรถือว่าเป็นคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงและเชื่อถือได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ครูศิลปะ หมายถึง ครูหัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษา(ทัศนศิลป์) ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร

การเรียนการสอนศิลปะ(ทัศนศิลป์) หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่กำหนดตามหลักสูตร มุ่งเน้นการส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ขึ้น

ชื่นชมความงาม สุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ ซึ่งประกอบด้วยวิชาทัศนศิลป์ ดนตรีและนาฏศิลป์ โดยเน้นศึกษาเฉพาะในวิชาทัศนศิลป์

3. การเรียนรู้อย่างมีความสุข หมายถึง การที่ผู้เรียนสามารถเรียนวิชาศิลปะศึกษา(ทัศนศิลป์)และทำกิจกรรมต่างๆที่จัดขึ้นตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ(ทัศนศิลป์) ได้ตามแนวทางการเรียนรู้อย่างมีความสุข ประกอบด้วย ความสุขที่เกิดจากความเข้าใจในคุณค่าของสิ่งต่างๆ ความสุขที่ได้รู้ในสิ่งที่ต้องการรู้ และสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เจริญสมบุรณ์ทั้งทางร่างกายจิตใจ บรรยากาศแห่งการเรียนรู้ที่มีความสุข สนุกและสอดคล้องกับธรรมชาติตามวัย และเป็นการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจ มีการยอมรับและความเป็นมิตร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้กรอบการเรียนรู้การสอนเพื่อไปพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาศิลปะศึกษาอย่างมีความสุขในระดับประถมศึกษา
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับ ผู้บริหาร ครูและศึกษานิเทศก์ ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมพัฒนาการเด็กให้มีศักยภาพและมีความสุขในวัยเรียน
3. ใช้เป็นข้อมูลเพื่อการวิจัยในขอบข่ายสาขาวิชาอื่น